

Men dermed er fra min Side ingenlunde sagt, at jeg ikke vil underkaste hele Spørgsmaalet en nøje Undersøgelse, og dette skal ogsaa ske.

Det ærede Medlem omtalte endelig et Forhold specielt vedrørende Kalundborg-Banken, der blev erklæret konkurs paa Forlangende af en Repræsentant for forskellige Indskydere, og udtalte, at det var vel megen Magt at lægge i een Mands Haand at kunne forlange en saadan Bank erklæret konkurs, skønt det stred imod 8 000 andre Indskyderes Ønske; og det ærede Medlem bad mig overveje, om der ikke kunde træffes Foranstaltninger i Fremtiden for et saadant Tilfælde. Jeg tror ikke, der for et saadant Tilfælde kan træffes andre Foranstaltninger end dem, der allerede er truffet. Jeg mener ikke, man kan fratage en Banks Kreditorer Adgang til at erklære den konkurs, naar Forudsætningerne herfor i øvrigt er til Stede ifølge Lovgivningens almindelige Regler. Men Bankloven tilsteder, at der i saadant Tilfælde kan anordnes Behandling ved Kommissarier, selv om Betingelserne i Konkurslovens § 147 herfor ikke er til Stede; man har herved et Middel til at undgaa Behandling ved de almindelige Skifteretter, og dette Middel er ogsaa bragt i Anvendelse i det foreliggende Tilfælde. I denne Forbindelse skal jeg lige nævne Banklovens § 16, næstsidste Stykke, hvorefter der gives Handelsministeren Beføjelse til at bestemme, at den i Konkurslovens § 43 nævnte Følge af en Betalingsstandsning gaaende ud paa, at enhver Fordringshaver uden at føre andet og videre Bevis for Skyldnerens Insolvens kan forlange Boet taget under Konkursbehandling, kan udsættes i 14 Dage. Hensigten med denne Bestemmelse er netop den at værne en Bank, der af en eller anden Grund kommer i Betalingsvanskeligheder, imod en alt for hensynsløs Fremgangsmaade fra en enkelt Kreditors eller enkelte Kreditors Side, ud fra den Betragtning, at man, naar man staar overfor en Banks eventuelle Konkurs, er inde paa et Omraade af en saa omfattende samfundsmæssig Rækkevidde, at den enkelte i og for sig berettigede Retsforfølgelse indenfor en rimelig Tid ikke maa afskræme Banken fra at forsøge paa at opnaa en udenretlig Ordning af sine Forhold.

Overfor det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der skænkede Nationalbankens Forhold en indgaaende Omtale, skal jeg henholde mig til Justitsministerens Udtalelser i saa Henseende og skal bemærke, at det naturligvis beror paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at der fra Nationalbankens Side er forment Bankin-

spektøren Adgang til at kontrolere Banken. Saa længe Spørgsmaalet om Banklovens Anvendelse overfor Nationalbanken ikke er endeligt afgjort, har Bankspektøren selvfølgelig ikke gjort noget Forsøg paa at tiltvinge sig Adgang, og denne er derfor heller ikke blevet ham nægtet.

Jeg skal dernæst vende mig til det store og vigtige Spørgsmaal, som jeg omtalte i Indledningen til min Tale, nemlig Spørgsmaalet om Industrien og den økonomiske Krise. I den Ordførertale, med hvilken det ærede Medlem Hr. Stauning for Socialdemokratiets Vedkommende aabnede denne Finanslovdebat, udtalte det ærede Medlem saadant noget som, at der var et Spørgsmaal, der overskyggede alle andre, og det fremgik af det ærede Medlems Tale, at dette var den industrielle Krise og den dermed i Forbindelse staaende Arbejdsløshed. Paa dette Punkt — vel nok et af de meget faa Punkter, hvormed vi er enige — er det ærede Medlem og jeg ganske enige, og jeg tror endog, jeg tør gaa saa vidt som at sige, at Enigheden ikke begrænses til det ærede Medlem og mig, men at den omfatter os alle, hvilket Parti vi saa end tilhører. Ingen kan være blind for, at den Krise, vi herhjemme saavel som i alle andre Lande uden Undtagelse hele Verden over for Tiden gennemlever i enhver Henseende, socialt og økonomisk, er af en yderst alvorlig Beskaffenhed og fra Regeringens Side kræver den størst mulige Agtpaagivenhed og fra alle Sider Resignation og Forstaaelse for at komme igennem den. Den forløbne Del af Finanslovsbehandlingen har ogsaa ganske naturligt i særlig Grad drejet sig om disse Forhold, men den har dog, navnlig for saa vidt angaar de ærede Ordføreres Udtalelser, været paavirket af, at de, den Gang de havde Ordet, endnu ikke kendte Resultatet af den Undersøgelse af Industriens Forhold, som i Sommerens Løb har været foretaget af Handelsministeriet.

Nu foreligger dette Resultat, ganske vist ikke, som jeg oprindeligt havde tænkt mig det, i en for Offentligheden tilgængelig Redegørelse, men i en fortrolig Betænkning, som kun er meddelt til Rigsdagens Medlemmer. Grunden hertil er, som ærede Medlemmer ved, og som det ogsaa er antydnet i den samtidig udsendte Ritzau-Meddelelse, den, at Industriraadets staaende Udvalg, da det fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med Betænkningen, medens den endnu kun forelaa i Fortryk, overfor mig protesterede mod dens Offentliggørelse, for saa vidt som man i høj Grad beklagede, at de Oplysninger og det Materiale, som Industriraadet havde indsendt til Handels-